

MATEOLOG (4) *sb m*

a jasne; teksty nie oznaczają é oraz ó.

pl G mateolog(o)w (3). ◇ A mateologi (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

Człowiek mówiący brednie (z grec. ματαιολόγος); tu złośliwe nawiązanie do słów „teolog” i być może „matacz” (w polemikach religijnych na określenie teologów katolickich) (4) : Ná to twoie łubtylne królomówstwo/ nie z łłowá Bożego/ ále z rozumu ludzkiego vprzędzione: á terminámi Antychriřtowych mátheologow [errata: Máteologow] przyháwtowane [mogłoby się wiele mówić] CzechRozm 58v; Mojá tedy prošbá [...]/ áby łię w čás wřzyřcy y X. K. teř z nimi vpáměťáli/ á opuřćiwřzy te Máteologi/ do łámeho łię łłowá Bożego z łercá łzcřyrze vdáli CzechEp 260, 252, 257.

AŽ